

Με τον πρώτο λόγο, η αναιρεσείουσα προβάλλει ότι το Πρωτοδικείο παρέβη τους περί αρμοδιότητας κανόνες που ορίζει το άρθρο 225 ΕΚ, καθόσον εξέδωσε απόφαση επί της ουσίας του αιτήματος για ακύρωση του από 20 Ιουλίου 2007 εγγράφου της Επιτροπής, με το οποίο επιβεβαιώθηκε η άρνηση να χορηγηθεί το πλεονέκτημα μη εισπράξεως εκ των υστέρων εισαγωγικών δασμών για την εισαγωγή έγχρωμων τηλεοπτικών δεκτών κατασκευασμένων στην Ταϊλάνδη, μολονότι σε προηγούμενη σκέψη έκρινε ότι το προαναφερθέν αίτημα είναι απαράδεκτο για τον λόγο ότι το εν λόγω έγγραφο δεν είναι ικανό να παράγει έννομες συνέπειες.

Με τον δεύτερο λόγο, η αναιρεσείουσα προβάλλει ότι το Πρωτοδικείο προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνάς της και προέβη σε προδήλως εσφαλμένο νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών περιστατικών καθόσον, αφενός μεν, απέρριψε το αίτημα αυτής για κοινοποίηση στους διαδίκους του συνόλου των αποδεικτικών μέσων, αφετέρου δε, έκρινε ότι η Thomson επέδειξε πρόδηλη αμέλεια κατά το μέτρο που όφειλε, ως επιχείρηση με πείρα, να ζητήσει από την Επιτροπή ακριβείς πληροφορίες περί του εάν δύναται, και μετά την έναρξη προμήθειας λυχνίων κορεατικής και μαλαϊκής προελεύσεως, να δηλώνει τους κατασκευαζόμενους στην Ταϊλάνδη έγχρωμους τηλεοπτικούς δέκτες ως ταϊλανδέζικης προελεύσεως.

Με τον τρίτο λόγο, ο οποίος περιλαμβάνει δυο σκέλη, η Thomson προβάλλει ότι το Πρωτοδικείο παρέβη το άρθρο 239 του τελωνειακού κώδικα ⁽¹⁾ σχετικά με τη δυνατότητα εν όλω ή εν μέρει επιστροφής καταβληθέντων εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών ή διαγραφής μέρους της τελωνειακής οφειλής. Η αναιρεσείουσα προβάλλει, αφενός, ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον απέρριψε την προσφυγή της κατόπιν εξετάσεως μόνον της ελλείψεως δόλου ή αμέλειας, χωρίς δηλαδή προηγούμενως να ελέγξει εάν συντρέχουν ειδικές περιστάσεις.

Αφετέρου, το Πρωτοδικείο, κρίνοντας ότι οι οριζόμενες από το άρθρο 239 του τελωνειακού κώδικα προϋποθέσεις διαγραφής δεν πληρούνταν, προέβη σε εσφαλμένο νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών περιστατικών και υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο. Κατά την αναιρεσείουσα, στην περίπτωση της πληρούνταν οι προϋποθέσεις εφαρμογής της εν λόγω διατάξεως, εφόσον συντρέχαν περιστάσεις χαρακτηριζόμενες ως ειδικές για τον λόγο ότι η Επιτροπή αναθεώρησε τον τρόπο ερμηνείας των σχετικών διατάξεων χωρίς να ενημερώσει προσηκόντως τις επιχειρήσεις.

Η Thomson προβάλλει επιπροσθέτως ότι ήταν πεπεισμένη για τη νομιμότητα των ενεργειών της, καθόσον είχε τη βεβαιότητα ότι σε όλη της παραγωγή θα εφαρμοζόταν ένας μόνον δασμός αντιντάμπινγκ ο οποίος είχε ουσιαστικώς καθοριστεί από κοινού με την Επιτροπή.

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ L 302, σ. 1).

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Arbeitsgericht Wuppertal (Γερμανία) στις 14 Δεκεμβρίου 2009 — Dieter May κατά AOK Rheinland/Hamburg — Die Gesundheitskasse

(Υπόθεση C-519/09)

(2010/C 80/14)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Arbeitsgericht Wuppertal

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγων: Dieter May

Καθού: AOK Rheinland/Hamburg — Die Gesundheitskasse.

Προδικαστικό ερώτημα

Περιλαμβάνει η έννοια του εργαζομένου του άρθρου 7, παράγραφοι 1 και 2, της οδηγίας 2003/88/ΕΚ (= άρθρο 7 της οδηγίας 93/104/ΕΚ) [...] ⁽¹⁾ και τον υπάλληλο με σύμβαση ιδιωτικού δικαίου σε οργανισμό δημοσίου δικαίου του οποίου ο εκδοθείς βάσει ομοσπονδιακής νομοθετικής εξουσιοδοτήσεως (του άρθρου 351 του RVO) αυτοτελής εσωτερικός κανονισμός παραπέμπει, σε σχέση με τις αξιώσεις που αφορούν τον χρόνο αδείας που έχουν οι εν λόγω υπάλληλοι ιδιωτικού δικαίου, στις διατάξεις που ισχύουν για τους δημοσίους υπαλλήλους (εν προκειμένω στο άρθρο 101 του Landesbeamtenengesetz NW [νόμου για τους δημοσίους υπαλλήλους του ομόσπονδου κράτους της Βόρειας Ρηνανίας-Βεστφαλίας] σε συνδυασμό με την κανονιστική απόφαση για τις άδειες των δημοσίων υπαλλήλων και των δικαστών του ομόσπονδου κράτους της Βόρειας Ρηνανίας Βεστφαλίας);

⁽¹⁾ Οδηγία 2003/88/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 4ης Νοεμβρίου 2003, σχετικά με ορισμένα στοιχεία της οργάνωσης του χρόνου εργασίας ΕΕ L 299, σ. 9.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Bundesverwaltungsgericht (Γερμανία) στις 22 Δεκεμβρίου 2009 — Deutsche Telekom AG κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας

(Υπόθεση C-543/09)

(2010/C 80/15)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Bundesverwaltungsgericht

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: Deutsche Telekom AG

Καθής: Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας

Προσεπικληθείσες: Go Yellow GmbH, Telix AG

Προδικαστικά ερωτήματα

1) Έχει το άρθρο 25, παράγραφος 2, της οδηγίας 2002/22/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 7ης Μαρτίου 2002, για την καθολική υπηρεσία και τα δικαιώματα των χρηστών όσον αφορά δίκτυα και υπηρεσίες ηλεκτρονικών επικοινωνιών (οδηγία καθολικής υπηρεσίας) ⁽¹⁾ την έννοια ότι επιτρέπεται στα κράτη μέλη να υποχρεώνουν τις επιχειρήσεις, οι οποίες χορηγούν αριθμούς τηλεφώνου σε συνδρομητές, να δίδουν στοιχεία συνδρομητών στους οποίους δεν έχει χορηγήσει η συγκεκριμένη επιχείρηση αριθμούς τηλεφώνου, με σκοπό την παροχή προσιτών στο κοινό υπηρεσιών συνισταμένων σε πληροφορίες καταλόγου και καταλόγων συνδρομητών, εφόσον η επιχείρηση κατέχει τα στοιχεία αυτά;

2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο προηγούμενο ερώτημα:

Έχει το άρθρο 12 της οδηγίας 2002/58/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Ιουλίου 2002, σχετικά με την επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και την προστασία της ιδιωτικής ζωής στον τομέα των ηλεκτρονικών επικοινωνιών (οδηγία για την προστασία της ιδιωτικής ζωής στις ηλεκτρονικές επικοινωνίες) ⁽²⁾ την έννοια ότι η επιβολή της προπεριγραφείας υποχρεώσεως από τον εθνικό νομοθέτη εξαρτάται από το κατά πόσον ο έτερος προσφέρων τηλεφωνικές υπηρεσίες ή οι συνδρομητές του εγκρίνουν την περαιτέρω διάθεση των στοιχείων ή, εν πάση περιπτώσει, δεν εναντιώνονται σε αυτήν;

⁽¹⁾ ΕΕ L 108, σ. 51.

⁽²⁾ ΕΕ L 201, σ. 37.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Varhoven administrativen Sad (Βουλγαρία) στις 23 Δεκεμβρίου 2009 — Aurubis Balgaria AD κατά Nachalnik na Mitnitsa — Sofia

(Υπόθεση C-546/09)

(2010/C 80/16)

Γλώσσα διαδικασίας: η βουλγαρική

Αιτούν δικαστήριο

Varhoven administrativen Sad

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ανααιρεσίμουσα: Aurubis Balgaria AD

Ανααιρεσίβλητος: Nachalnik na Mitnitsa — Sofia

Προδικαστικά ερωτήματα

1) Πρέπει το άρθρο 232, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα ⁽¹⁾, να ερμηνεύεται από τα εθνικά δικαστήρια υπό την έννοια ότι οι τελωνειακές αρχές μπορούν να εισπράττουν τόκους υπερημερίας επί του ποσού των πρόσθετων τελωνειακών οφειλών μόνο για το χρονικό διάστημα που ακολουθεί τη βεβαίωση των δασμών, τη γνωστοποίησή τους στον οφειλέτη και τη λήξη της προθεσμίας που έχουν τάξει οι αρχές αυτές, σύμφωνα με το άρθρο 222, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού, για την εξόφληση των πρόσθετων τελωνειακών οφειλών;

2) Έχει το άρθρο 214, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα, παρά τη μη ύπαρξη ανάλογων διατάξεων στον κανονισμό (ΕΟΚ) 2454/93 της Επιτροπής, της 2ας Ιουλίου 1993, για τον καθορισμό ορισμένων διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού 2913/92 ⁽²⁾, την έννοια ότι οι εθνικές αρχές δεν μπορούν να εισπράττουν αντισταθμιστικούς τόκους για το διάστημα μεταξύ του χρονικού σημείου της αρχικής τελωνειακής διασάφησης και του χρονικού σημείου της εκ των υστέρων βεβαίωσης των δασμών;

3) Έχουν οι διατάξεις του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα, και του κανονισμού (ΕΟΚ) 2454/93 της Επιτροπής, της 2ας Ιουλίου 1993, για τον καθορισμό ορισμένων διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού 2913/92, την έννοια ότι το κοινοτικό δίκαιο, όταν στην εθνική νομοθεσία δεν απαντούν διατάξεις που να προβλέπουν ρητά, σε περίπτωση εκ των υστέρων βεβαίωσης των δασμών, την αύξηση του δασμού ή κάποια άλλη κύρωση που να ισοδυναμεί με τον τόκο υπερημερίας που θα εισπραττόταν για το διάστημα μεταξύ του χρονικού σημείου της γένεσης της τελωνειακής οφειλής και του χρονικού σημείου της εκ των υστέρων βεβαίωσης των δασμών, δεν επιτρέπει στα εθνικά δικαστήρια να προβούν στην αύξηση αυτή ή στην επιβολή τέτοιας κύρωσης;

⁽¹⁾ ΕΕ L 302, σ. 1.

⁽²⁾ ΕΕ L 253, σ. 1.